

Στη μέση αυτής της δικαστικής αίθουσας λοιπόν.

Περικυκλωμένοι απ' τα γουρούνια της αστυνομίας, ενώπιων των δικαστών των ζωών μας.

Αιχμάλωτοι στους νόμους του δικού σας συστήματος.

Παζάρια με αριθμούς πάνω στη λαβωμένη μας ελευθερία.

Και λέξεις καλά γρασαρισμένες για να κάνουν όσο πιο φανερή γίνεται :

ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ ΜΑΣ

<< Κάθε λέξη που γράφεις είναι συνένοχη με το νοηματικό περιεχόμενο του κειμένου σου. Δεν υπάρχουν ελεύθερες λέξεις >> (Τ. Σινόπουλος)

Καλύτερα. Οι λέξεις είναι συνένοχες με τα στόματα που τις εκφράζουν. Κουβαλάνε τις αντιλήψεις μας, κρύβουν νοήματα, δηλώνουν προθέσεις. Είναι αυτές οι λέξεις που ξέμειναν για να καθρεφτίζουν την οργή μας και να ξεκλειδώνουν τις πόρτες των κελιών μας. Ανάπηρες μεν αφού εδώ και μισό χρόνο περίπου έχουν στήσει στο ραντεβού το κυνήγι της ελευθερίας στο Δρόμο μα όντας αποφασισμένες να αναμετρηθούν στα ίσα με τους εχθρικούς σας λόγους, με τις φλυαρίες του εγκλεισμού και τις υποταγμένες κραυγές του κόσμου της φυλακής.

Για να ξεκινήσουμε λοιπόν. Συνηθίζετε να μιλάτε για "αθώους" και "ενόχους". Όχι μόνο να μιλάτε, αλλά να ξεδιαλέγεται ανθρώπους για μέσα ή έξω απ' τα κάγκελα βάση της "αθωότητας" ή της "ενοχής" τους. Επικαλείστε όρους όπως η "δικαιοσύνη" και η "αδικία". Ή άλλες όπως η "νομιμότητα" και η "παρανομία".

Δε θα επιχειρήσουμε να σας πείσουμε ανοίγοντας διάλογο. Μιλάμε διαφορετικές γλώσσες, κάνουμε διαφορετικές επιλογές. Η υποκρισία σας ξεχειλίζει, η δειλία σας είναι ολοφάνερη. Και η εκδίκηση που θα σας πνίξει ήταν, είναι και θα είναι ντυμένη με όλη τη λύσσα του κόσμου, τη λύσσα όλων των ανθρώπων που κάποτε- σε αίθουσες σα κι αυτήν εδώ- εξορίσατε στη χώρα του ποτέ, εκεί όπου ούτε στους χειρότερους εφιάλτες σας δε θα μπορούσατε να ζήσετε.

Μη κάνετε τον κόπο. Οι γραμμές των συνταγματικών σας βιβλίων, των νομοθεσιών και των άρθρων που έχετε μπροστά σας δε μπορούν να χωρέσουν τα δικά μας όνειρα, τις επιθυμίες μας, τα οπλισμένα μας συναισθήματα.

Δε θα συζητήσουμε εδώ μέσα για τις "αθώες" ιδέες μας και τις "αγνές" ιδεολογίες μας. Οι ιδέες και οι ιδεολογίες κοιμούνται στα παραμύθια. Και το παραμύθι του κόσμου σας στάζει αίμα, υψώνει κάγκελα, διακόπτεται από βασανιστήρια και περισσεύει σε υποκρισία. Το παραμύθι του κόσμου σας κρύβει πίσω απ' τις φανταχτερές του εικόνες και τις στολισμένες λέξεις του ίδιο το ΘΑΝΑΤΟ.

Οποιαδήποτε κίνηση ξεγλιστρά απ' την ιερή δαγκάνα των νόμων σας πρέπει να κυνηγηθεί, να εντοπιστεί, να τιμωρηθεί. Για να επιβεβαιωθεί η ουσία της παντοδυναμίας του συστήματός σας. Για να λειτουργήσει αποτρεπτικά για όποιον τυχόν σκέφτεται να πράξει παρόμοια.

Οποιαδήποτε κίνηση παρεκκλίνει απ' την ηθική, την κανονικότητα, τα θεσπισμένα πλαίσια υγείας και σεξουαλικότητας ήταν και θα είναι προς διωγμό. Οι σάρκες των άπιστων της ιεράς εξέτασης μυρίζουν ακόμη ενώ οι καιροί αλλάζουν και ο κόσμος σας εξευγενίζεται. Οι εξόριστοι λεπροί στις μέρες μας θεραπεύονται, η επιστήμη της ιατρικής προοδεύει, οι "τρελοί" δεν είναι το θέαμα για τις κυριακάτικες βόλτες των αστών αλλά "γιατρεύονται" στα ψυχιατρεία. Τα παραδείγματα πολλά. Κάποια επιμένουν να διατηρούν την ωμότητα και τη σκληρότητα ξεχασμένων αλλοτινών καιρών. Και κάποια φορούν τα καλά τους για να ξεγελάσουν.

Οι λέξεις περί αθωότητας και ενοχής -ας μη γελιόμαστε- δε βγαίνουν μόνο απ' τα δικά σας στόματα όταν τελειώνει η εκάστοτε δίκη. **Πολύ πριν οι έννοιες αυτές στριφογυρίζουν μέσα στις συνειδήσεις του κάθε πολίτη, στιγματίζουν ανθρώπους ως "επικίνδυνους", "μιαρούς", "εκτός κοινωνίας". Οι ετυμηγορίες και τα δικαστήρια είναι καθημερινά, συμβαίνουν παντού.**

Στα δελτία ειδήσεων όπου δημοσιογράφοι δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτα απ' τις εξουσίες σας, στις αστυνομικές επιχειρήσεις-εκκαθαρίσεις στα γκέτο της εξαθλίωσης.

Στις αυστηρές ποινές των αφεντικών απ' τη Μανωλάδα μέχρι τη Γερανίου πάνω σε μετανάστες και εργαζόμενους, στις θανατικές καταδίκες τόσων και τόσων είτε στα σύνορα και στις θάλασσες είτε μέσα στα ΑΤ και τα κρατητήρια.

Στα караβοτσακισμένα όνειρα, στη βίαιη περιθωριοποίηση, στους μικρούς και μεγάλους εξευτελισμούς, τις διάχυτες φασιστικές συμπεριφορές, στα δημοκρατικά πογκρόμ. **Στο δάχτυλο που δείχνει πάντα εκείνον που ξεχωρίζει...**

Η σκιά του δικαστή κρύβεται πίσω από συμπεριφορές που γεννιούνται δίπλα μας, τα εδώλια των κατηγορουμένων είναι γεμάτα. Τα πρόσωπα ταλαιπωρημένων και βασανισμένων μεταναστών, οι εξεγερμένοι των κολαστηρίων τύπου Αμυδαλέζας. Οι τηλεοπτικά βιασμένες πόρνες. Οι μικροπαραβατικοί που χτίζετε μέσα στα τσιμέντα. Οι τοξικομανείς που τους προσφέρετε για θεραπεία εξοντωτικές ποινές. Ένας απόκληρος κόσμος για τιμωρία σε φυλακές, ψυχιατρεία, κέντρα "φιλοξενίας", στην απαξίωση και περιφρόνηση κάθε νομοταγούς μυαλού. Ένας κόσμος στη μέση βαφτισμένος ως περιθώριο ενώ γύρω του έχει στηθεί ένας παρανοϊκός χορός αιματοβαμμένης ιστορίας σας.

Αναρωτιόμαστε το που να αναζητήσουμε τους δικούς σας "αθώους". Ναι, τους δικούς σας αθώους πολίτες, άξιους να κατέχουν μια θέση στα λαδωμένα γρανάζια της μηχανής. Να τους ψάξουμε μήπως στους τίμιους και σκληρά εργαζόμενους υποταγμένους στη σαρκοφάγα ρουτίνα; Σε κείνους τους ρουφιάνους που με αντάλλαγμα μια ευνοϊκότερη μεταχείριση εκπορνεύουν την αξιοπρέπεια τους; Στις ταυτότητες και τους ρόλους που δωρίζει καθημερινά το κουκλοθέατρο του παραλόγου μιας κοινωνίας σα κι αυτή;

Αντιστρέφουμε τους εσωτερικούς μονολόγους καθενός και καθεμιάς και ειλικρινά προβληματιζόμαστε σχετικά με τις ελαφριές ποινές που απολαμβάνει η αθώα απάθεια.

Η αθωότητα βρωμάει αδιαφορία, ατομισμό, υποταγή, ευνουχισμένη κριτική σκέψη, σιωπή. Έχει να προτείνει μια ζωή μέσα στα σύνορα που εσείς χαράζετε, μια ζωή οριοθετημένη σε συμβάσεις, απαγορεύσεις, προκαθορισμένες επιλογές.

Ζούμε σ' έναν κόσμο όπου η εξουσία και τα πλοκάμια της έχει τρυπώσει στη καθημερινή ζωή όλων μας, σε κάθε γωνιά όπου φυτρώνει η ανθρώπινη ύπαρξη.

Οι σταθερές δομές της όπως η αστυνομία, οι πολιτικοί, το επιχειρηματικό σκυλολόι ή οι τεχνοκράτες της επιστήμης αποτελούν την άμεση προσωποποίηση του εχθρού. Τον εχθρό με ονόματα και διευθύνσεις. Πρόκειται για τη συσσωρευμένη δύναμη εξουσίας πάνω σε συγκεκριμένα πρόσωπα με ξεκάθαρες ευθύνες και σαφείς αντεπαναστατικές θέσεις. Ένα σύμπλεγμα ανθρωποειδών που από τα εκάστοτε πόστα του διοικεί, ελέγχει, καθυποτάσσει, δολοφονεί, πειραματίζεται.

Είναι αλήθεια πως αυτό το σύμπλεγμα ατόμων έχει κάνει τις δικές του επιλογές ζωής και εργασίας που το καθιστούν στην αντίπερα όχθη της νοητής διαχωριστικής γραμμής που εμείς χαράζουμε. Στοχοποίηση χωρίς διάλογο ή κριτική. Επίθεση.

Στο παραπάνω σύνολο ανήκει και η δικιά σας σιχαμένη κάστα.

Ποια παραπάνω αφορμή για να τσακίσεις τους μπάτσους που σκορπούν τη βία στις γειτονιές, στις διαδηλώσεις, που υπερασπίζονται ένοπλα την άγια νομιμότητα;

Ποιον επιπρόσθετο λόγο να αναζητήσουμε για να επιτεθούμε στους φασίστες ή τους πολιτικούς προιστάμενους του σάπιου συστήματος;

Γιατί να αιτιολογήσουμε τις ληστρικές μας επιδρομές στις τράπεζες που κρατάνε στα χρηματοκιβώτια τους τον κλεμμένο μας χρόνο;

Παρόλα αυτά δεν υπάρχει μονάχα ο παραπάνω πυρήνας εξουσίας, ο στόχος που οφείλουμε να βρούμε το κατάλληλο μέσο για να του επιτεθούμε. Θα μιλήσουμε για την εξουσία ως διάχυτη κοινωνική σχέση μεταξύ των ανθρώπων. Για κείνα τα αόρατα πλέγματα εξουσίας στην εκμετάλλευση, την υποκρισία, την επιβολή του ισχυρού. Τη καταναλωτική και ανταλλακτική σχέση. Τη σχέση αλλοτρίωσης και θεάματος.

Οι κοινωνικές σχέσεις και οι εξουσίες τους θυμίζουν το ρώσικο παιχνίδι της "Ματριόσκα". Το γνωστό παιχνίδι όπου μέσα από μία ξύλινη συναρμολογούμενη κούκλα-φιγούρα ξεπηδούν και άλλες μικρότερες πανομοιότυπες με την αρχική φιγούρες. Και μπορεί οι κούκλες να διαφέρουν σε μέγεθος αλλά είναι ίδιες σε

χαρακτηριστικά, χρώματα, μορφή. Πάντα με το ίδιο όνειρο για ανέλιξη και το ίδιο χαμόγελο με ξυράφια. Είναι αυτή η μεταφορά που χρησιμοποιούμε για να καταδείξουμε την αναπαραγωγή σχέσεων εξουσίας απ' τη κορυφή της κρατικής συγκεντρωτικής εξουσίας στα άπειρα πεδία της κοινωνικής ζωής.

Περάσαμε απ' τα σχολικά μπουντρούμια της πλήξης, της ανίας των σχολικών θρανίων, των χαμένων ωρών μέσα σε τέσσερις τοίχους. Περάσαμε και από τα πανεπιστήμια με τους φοιτητές τους και το μαχητικό τους ρόλο, αυτόν της δήθεν επαναστατημένης νεότητας. Τι ειρωνεία!

Γνωρίσαμε τη **πλήξη των απομονώσεων** που γεννά ο σύγχρονος κόσμος. Στις φυλακές-διαμερίσματα, στους ασφυκτικούς δρόμους, στα γεμάτα μαγαζιά. Στις οικογένειες, τις σχέσεις φίλων, τις ερωτικές σχέσεις. Εκεί όπου τα **πραξικοπήματα της επανάληψης** βιάζουν τη ζωντάνια της ύπαρξης, όπου οι αριθμοί ασελγούν στο άγνωστο και στο τυχαίο, όπου η οικονομία αλυσοδένει τα βιώματα. Αφουγκραστήκαμε τους ανήσυχους ύπνους μέσα στη μητρόπολη, αντικρίσαμε τα κενά βλέμματα, ακούσαμε τις προσταγές των αφεντικών και είδαμε τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. **Όλα τα πρέπει της σύγχρονης ζωής.**

Ο κόσμος μας έχει μια μεγάλη ικανότητα: να συμπαρασύρει στους ρυθμούς του, σ' αυτές τις ιλιγγιώδεις ταχύτητες τις φωνές αντίδρασης, τις διαμαρτυρίες εναντίων του, τα διλήμματα που γεννά ο ίδιος. Να θάβει τις αντιφάσεις του. Να εξοστρακίζει τις σφαίρες γι' αυτόν. Ορμητικός χείμαρρος υπερπληροφόρησης, τεχνολογικής εξέλιξης, αναισθησίας.

Για να τελειώνουμε. Είμαστε απ' τη πλευρά του αγώνα κόντρα στην εξουσία.

Στην όχθη της διαφορετικότητας.

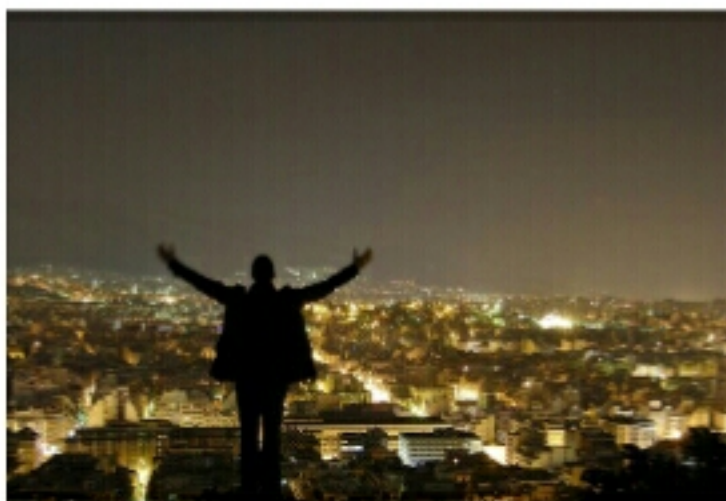
Στους ορκισμένους εχθρούς της κανονικότητας.

Πλάι στους κυνηγημένους, στους κατατρεγμένους, στους απόκληρους.

Στο κομμάτι του κόσμου της Παρανομίας που δε παζαρεύει την Αξιοπρέπεια του και λυσσασμένα αναζητά την ελευθερία.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΤΟΛΜΑΜΕ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΤΑ ΧΑΣΟΥΜΕ ΟΛΑ.

***

Και τώρα που τελείωσε αυτό το "μανιφέστο" ή όπως αλλιώς γουστάρετε εσείς να το βαφτίσετε θέλουμε να αφιερώσουμε κάποιες σκέψεις μας στ' αδέρφια μας που τόσο αγαπήσαμε και άλλο τόσο μας λείπουν, που τόσες στιγμές κλέψαμε μαζί και άλλες τόσες θα ξαναζήσουμε σα βρεθούμε:

Άγνωστο το που βαδίζουμε. Να, κοίτα. Τα μάτια μου κρύβουν ένα τεράστιο πάθος για Ζωή, τα χέρια μου έχουν οπλιστεί.

Αυτοί με όπλισαν. Μου έμαθαν τι είναι μίσος, τι φόβος, πώς να επιτίθεμαι.

Ξέρεις κάτι; Μπορεί τώρα η μοναξιά να είναι φίλος σου, κι η θλίψη κολλητός δικός μου.

Ταυτόχρονα όμως γυρνάνε οι μύλοι απ' τα όνειρα μας.

Εδώ οι τοίχοι της φυλακής ψηλώνουν μέρα με τη μέρα, κάνουν έναν παγερό κύκλο γύρω μου και με πνίγουν. Οι προβολείς βιάζουν το σκοτάδι της νύχτας που μέσα στη συντροφιά του αλητέψαμε...

Ένα βιβλίο εξάλλου η ζωή μας. Ριψοκίνδυνες βόλτες, επιθετικές διαθέσεις, άνθρωποι που αγαπάμε.

Παντού συναγερμοί. Κρότοι - πυροβολισμοί - ουρλιαχτά. Κηλίδες από αίμα αφήνουν τα δικά τους αιώνια αποτυπώματα.

Και η φλογερή σου ανάσα μου τρύπησε τα στήθια.

Α, και εκείνες οι ασφάλειες θυμάσαι που χόρευαν σα τρελές; Επόμενο καρέ; Τρέξιμο για να ξεφύγεις απ' τα περιπολικά.

Ένα χάος η ζωή μου. Τρένο αναμνήσεων και καταγιγιστικών ανυπάκουων μοτίβων.

Από δω κι από κει. Φυγόδικοι από κοινωνικούς συμβιβασμούς, παράνομοι στις νόρμες που νοσούνε τις ζωές μας.

Άραγε σκέφτηκες ποτέ να εγκαταλείψεις;

Να μου αφήσεις το χέρι και να γυρίσεις πίσω;

Ένα χαμόγελο αμήχανο μπορεί να ξεφύγει, ένα δάκρυ μπορεί να κάνει λίγο ακόμη υπομονή. Για το τέλος θα σου ψιθυρίσω πάντως πως τίποτα δε μένει ανεκπλήρωτο και αναπάντητο.

Ρεσάλτο λοιπόν απ' τις τρύπιες επαναλαμβανόμενες καθημερινές συναναστροφές.

Θα ανανεώσουμε προς το παρόν το ραντεβού μας στα δικά μας άστρα, τα ιδιαίτερα, τα απόρθητα...

ΚΑΙ ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ: Εκεί όπου μας κλέψανε την ελευθερία- ένα πρωινό του απρίλη- σε θυμάμαι να απομακρύνεσαι με σκυφτό το κεφάλι. **Και εκεί όπου οι χρόνοι της διαφυγής σου μετράνε αντίστροφα είμαι κι εγώ, είμαστε και 'μεις να τσιλιάρουμε το παρελθόν και να αγωνιούμε για την Αλλαγή.**

**ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΑ**

Φοίβος Χαρίσης

Ντάλιος Αργύρης

Δήλωση στο ειδικό δικαστήριο 29/11/2013

